

ifølge Lovforslaget § 101 ikke senere stedes dertil, og dersom Affordforslaget, naar der i den til Fordringernes Prøvelse bestemte Skiftesamling stemmes derom, forkastes, kan der ikke paany blive Spørgsmaal om nogen Affordforhandling senere under Konkursbehandlingen, jfr. Lovforslaget § 108 i Slutningen. Disse Regler forekomme Udvalget altsfor strenge, og det anser dem for lammende for det hele Affordinstitutt. Vistnok kan i mange Tilfælde Affordforslaget fremsættes allerede saa tidligt, som i § 101 er bestemt, og i Reglen bør det fremkomme saa tidligt som muligt, thi baade vil Debitor tabe en stor Del af den Nytte, han har af Afford, dersom det varer for længe, inden han atter bliver raadig over sit Bo, og Kreditorerne ville ei heller faae den tilsigtede Nytte af Afforden, naar den ikke fører til en hurtig Afvikling af det hele Forhold og derved sparer dem for Konkursbehandlingsens Langvarighed og Bekostelighed. Men der kan dog ogsaa tænkes Tilfælde, hvor Debitor ikke paa saa tidligt et Trin, som § 101 bestemmer, hvilket jo i Reglen vil være et Par Maaneder efter Konkursens Begyndelse, kan gjøre et tilstrækkeligt motiveret Tilbud, og i disse Tilfælde kan det ikke ventes, at Kreditorerne paa saa tidligt et Trin ville indlade sig paa Afford, da det staar aldeles uvist for dem, hvormeget der kan bringes ud af Boet. Derfor tror hele Udvalget, at der bør være en Afgang for Debitor til at udsætte sit Affordforslag til en senere Tid. Et Flertal af Udvalget mener fremdeles, at selv om et tidligt fremsat Affordforslag er blevet forkastet, bør det ikke ubetinget være forment at fremkomme med et nyt Affordforslag paa senere Trin af Voets Behandling. Da Voets Behandling ofte kan trække ud i Aar, og Konjunkturerne for Voets Realisation og dets Fordringers Inddrivelse i dette lange Tidsrum ofte kunne forandre sig meget baade til det Værre og til det Bedre, vil det let hændes, at Stemningen hos Kreditorerne af forskjellige Grunde kan forandre sig, saaledes at de med stor Majoritet nu ville tilstaa en Afford, som i Begyndelsen af Voets Behandling blev afflaet. Dertil kommer, at efterhaanden som Behandlingen gaar fremad,

vindes der større Indsigt i Fallentens hele Forhold, og det kan derfor ofte hænde, at Kreditorerne søres til at se hans Handlemaade i et mildere og tillige reifærdigere Lys end i Begyndelsen. Udvalgets Flertal ser meget godt, at der imod en senere og endnu mere mod en gjentagen Affordforhandling kan gjøres den Indvending, at Kreditorerne overhænges og plages med Møder for at stemme om en Afford, som der maasse ikke er mindste Udsigt til at faae istand. Men denne Indvending afvæbnes, naar man betinger Fallentens Afgang til at faae Affordspørgsmaalet reist paany af, at idetmindste Halvdelen af Kreditorerne baade i Tal og Vægt tillade ham det (f. Ex. ved at paategne et skriftligt Cirkulære). Naar saamange Kreditorer samtykke i, at Affordspørgsmaalet bringes frem, kan man dog vistnok gaa ud fra, at der vil være god Udsigt til, at Affordforhandlingen vil lede til et Resultat, og at de Vedkommende ikke ville blive besværede med unyttige Møder for at stemme. Et Mindretal (Bruun, og Rosenørn-Teilmann) tror derimod, at der ikke bør være nogen Afgang til at reise Affordspørgsmaalet paany, naar Affordforslaget engang er forkastet, og det tiltræder derfor ikke Endringsforslaget 54.

Til § 123.

ad 55) Udvalget tror ikke, at der er Grund til at begynde Fordelingerne, førend der er 10 pCt. at reparere. Man holder sig forsaavidt til den gjældende Ret, navnlig Lov af 30te December 1858 § 14.

Til § 137.

ad 56) Endringsforslaget gaar ud paa at forlænge Fristen lidt.

ad 57) Denne Endring sigter til at tilveiebringe Overensstemmelse med § 141.

ad 58) Som en ny Paragraph efter § 146 foreslaar Udvalget at indskyde en Bestemmelse om, at enhver Handlende (Lovforslagets § 45) skal være pligtig aarlig at opgjøre en Status over sine Aktiver og Passiver. Fuldstændige Bestemmelser om Handelsbøger egne sig ikke til at optages i denne Lov, og Udarbejdelsen af saadanne er ogsaa et Arbejde,